# บ่วงเสน่หากับความเป็นชายในนวนิยายเรื่อง ธำมรงค์เลือด ของ พงศกร

# Love Snare and Manhood in Novel 'Blood Ring' of Phongsakon

**ยุพาวดี อาจหาญ / Yupawadee Athan**

*สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ บุรีรัมย์ 31000, ประเทศไทย*
*Program of Thai Language, Faculty of Humanities and Social Science,*
*Buriram Rajabhat University, Bui Ram 31000, Thailand*

*Email: yupawadee.ar@bru.ac.com*

Received: July 7, 2023
Revised: April 25, 2024
Accepted: April 27, 2024

## Abstract

This academic article aimed to analyze the significant relationship of power of male and female in the novel entitled 'blood ring' of Phongsakon. The study showed that the plot had showed the domination of female over male, and the domination of female over male come from the ability to instigate the emotion and, demeanor of female who made a man to get in snare of love and subsidized, at the same time, the female character was overpowered by male through love. In addition, the male character who was the non-human being was characterized as normal human who was the handsome man, endowing with lofty, bewitching manhood, and protecting woman. It presented the mind of character of non-human being who was not revengeful, forgivable for the past mistake and letting oneself on, who tried to correct the past mistake, and this showed the image of manhood and showed that the gender having the role in creating goodness and way of thinking of the character as well.

**Keywords:** patriarchy, gender, power

## บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มุ่งวิเคราะห์ในนวนิยายเรื่อง ธำมรงค์เลือด ของพงศกร ว่ามีนัยความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างหญิงชายอย่างไร ผลการศึกษาพบว่าโครงเรื่องแสดงให้เห็นถึงอำนาจของผู้หญิงและเป็นผู้ครอบงำผู้ชาย ซึ่งความสามารถในการครอบงำผู้ชายของผู้หญิงนั้น มาจากความสามารถในการปลุกเร้าอารมณ์ จริตมารยาของผู้หญิง ที่ทำให้ผู้ชายติดอยู่ในบ่วงเสน่หาและเป็นผู้สยบยอม ในขณะเดียวกันตัวละครหญิงก็ถูกอำนาจของเพศชายครอบงำผ่านความรัก อีกทั้งตัวละครชายที่เป็นตัวละครอมนุษย์ถูกสร้างให้มีลักษณะเหมือนมนุษย์ทั่วไป เป็นชายที่มีรูปลักษณ์งดงาม สง่างาม มีเสน่ห์และมีความเป็นลูกผู้ชาย ทำหน้าที่ดูแลปกป้องผู้หญิง และนำเสนอวิธีคิดของตัวละครอมนุษย์ที่ไม่อาฆาตพยาบาท รู้จักให้อภัยและปล่อยวางเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต และพยายามแก้ไขในสิ่งที่ทำผิดพลาดในอดีตให้ถูกต้องซึ่งแสดงให้เห็นถึงการนำเสนอภาพลักษณ์ความเป็นชาย และยังแสดงให้เห็นว่าเพศมีส่วนในการกำหนดคุณความดี และวิธีคิดของตัวละครอีกด้วย


**คำสำคัญ:** ปิตาธิปไตย เพศสถานะ อำนาจ

## บทนำ

ในบรรดานักเขียนนวนิยายเหนือธรรมชาติในปัจจุบัน นักเขียนท่านหนึ่งได้นำจินตนาการความเชื่อของคนไทยมาผสมผสานเข้ากับหลักวิชาการหลายแขนง ทำให้นวนิยายเหนือธรรมชาติที่สร้างสรรค์ออกมา ไม่ได้มีเพียงแค่ความบันเทิงเท่านั้น แต่ยังมีสาระความรู้สอดแทรกด้วย จึงทำให้งานเขียนของนักเขียนท่านนี้ มีคุณภาพน่าสนใจ และเป็นที่นิยมชื่นชอบของผู้อ่าน นักเขียนท่านนี้ก็คือ “พงศกร” (Ruchiseni, 2011,p.4) เป็นนามปากกาของพงศกร จินดาวัฒนะ เป็นนักเขียนที่มีผลงานตีพิมพ์ออกมาอย่างต่อเนื่อง และได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้นวนิยายหลายเรื่องมีผู้ผลิตละครโทรทัศน์นำไปผลิตเป็นบทโทรทัศน์ช่องต่างๆ โดยเฉพาะ “นวนิยายชุดผืนผ้า” และ “นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเครื่องประดับ” โดยพงศกรได้สร้างโครงเรื่องเกี่ยวกับความเหนือธรรมชาติและชาติภพผูกเรื่องให้ตัวละครสร้างกรรมต่อกันไว้ทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว การเปิดเรื่องที่มีการบรรยายถึงความลี้ลับเพื่อให้การดำเนินเรื่องเห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ นวนิยายแนวเครื่องประดับ เรื่องกำไลมาศ เรื่องกุณฑลสวาท นวนิยายทั้งสองเรื่องดังกล่าว พงศกรได้นำเครื่องประดับมาสร้างปมขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ กล่าวคือเรื่อง กำไลมาศ เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ ระหว่างบุคคลที่ครอบครองกำไลมาศกับริ้วทอง “ข้อมือผี” ของริ้วทองจะไปตามทวงคืนจนเกิดความวุ่นวายขึ้นเสมอ ส่วนนวนิยายเรื่องกุณฑลสวาทเป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติคือสบันงา ต่อพัฒน์กับปีศาจเจ้านางฟ้าคำหยาด รวมทั้งความขัดแย้งในอดีตชาติมีความเชื่อมโยงตลอดจนส่งผลมายังชาติปัจจุบัน ซึ่งจะเห็นว่าตัวละครเหนือธรรมชาติในนวนิยายทั้งสองเรื่องอยู่ในลักษณะของวิญญาณของเพศหญิงที่มีจิตผูกอาฆาตพยาบาทจองเวรจะติดกับดักแห่งพันธนาการของกิเลสจนยากที่จะหลุดพ้นได้ส่งผลให้ดวงจิตเศร้าหมองจนไม่อาจแสวงหาความสุขและไม่สามารถหลุดพ้นได้ ซึ่งจะเห็นว่าการสร้างตัวละครเหนือธรรมชาติของพงศกรนั้นมีความเกี่ยวโยงกับแนวคิดทางด้านพระพุทธศาสนา

เช่นเดียวกับนวนิยายเรื่อง “ธำมรงค์เลือด” ก็เป็นนวนิยายอีกเรื่องหนึ่งของพงศกรที่มีการนำเครื่องประดับมาสร้างปมขัดแย้งได้อย่างน่าสนใจ นวนิยายเรื่อง “ธำมรงค์เลือด” เป็นเรื่องราวการตามหาพระธำมรงค์ไพลินคู่ คือแหวนชิ้นสำคัญในเรื่อง ซึ่งเป็นแหวนที่หมายปองของพระสนมนิ่มและพระมเหสีในสมเด็จพระพันวษา พระนางทั้งสองต่างต้องการครอบครองพระธำมรงค์จนเกิดโศกนาฏกรรมในอดีตชาติ ซึ่งสีหราช หรือ ออกหลวงสีหเสนา ในอดีตชาติ ออกหลวงสีหเสนาลุ่มหลงในตัวพระสนมนิ่มจนยอมขโมยพระธำมรงค์ไพลินที่สมเด็จพระพันวษาและพระมเหสีทรงกัลปนาถวายพระพุทธศาสนาออกมาจากกรุวัดราชธิดาเพื่อมอบให้พระสนมนิ่ม ซึ่งส่งผลให้เขากลายเป็นเวนิกเปรตไม่สามารถไปผุดไปเกิดได้มาร้อยกว่าปี ในชาติปัจจุบัน “ปะวะหล่ำ” นักโบราณคดี หรือแม่นกแก้วในอดีตชาติได้ช่วยสีหราชตามหาพระธำมรงค์ไพลินจนสามารถนำกลับมาคืนที่กรุวัดราชธิดาได้สำเร็จ ส่งผลให้สีหราชหลุดพ้นจากการเป็นเวนิกเปรตและกลับมาเป็นมนุษย์อีกครั้ง และสามารถครองรักกับปะวะหล่ำได้

สังคมปิตาธิปไตย เป็นสังคมที่เต็มไปด้วยการกดขี่ข่มเหง ละเมิดสิทธิเสรีภาพของผู้หญิง ทำให้บทบาทของผู้หญิงในสมัยนั้นด้อยกว่าผู้ชาย (Rodphet, 2018, p.58) ได้อธิบายถึงผู้หญิงที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้สังคมปิตาธิปไตยไว้ว่า “อำนาจปิตาธิปไตยมองว่าสถานะภาพของผู้หญิงถูกควบคุมโดยผู้ชายที่มีอำนาจในการปกครองดินแดนว่าผู้หญิงควรเป็นอย่างไร ผู้หญิงต้องมีสถานะเป็นแม่และเมียที่ดี ผู้หญิงต้องมีลักษณะที่อ่อนหวานอ่อนโยน และเก่งในเรื่องงานดูแลบ้าน แนวคิดชายเป็นใหญ่ที่ว่านี้จึงเสมือนได้กำหนดให้ผู้ชายคือศูนย์กลางของสังคม และแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างชายหญิงเป็นสองขั้ว โดยระบุว่าผู้ชายเป็นเพศที่เข้มแข็ง มีเหตุผลเป็นผู้นำส่วนผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ ใช้อารมณ์ และมีหน้าที่ในการเลี้ยงลูก คุณลักษณะตามนี้ทำให้ผู้หญิงต้องตกเป็นรองและถูกจำกัดบทบาทเอาไว้ตามที่ผู้ชายต้องการ (Jiamtiranat, 2011, p.174) แนวคิดชายเป็นใหญ่จึงกำหนดให้ผู้หญิงควรเป็นกุลสตรีที่มีพฤติกรรมอันเหมาะสมให้แก่ครอบครัวรับใช้และเชื่อฟังคำพูดของผู้ชาย ดูแลงานบ้านและรักษาภาพลักษณ์ทางสังคมของครอบครัว จนกลายเป็นหน้าที่สำคัญของผู้หญิงแต่ละคนที่สมควรมี

การนำเสนอความเหนือธรรมชาติผ่านตัวละครเอกในเรื่อง มีประเด็นที่น่าติดตาม กล่าวคือ การสร้างตัวละครเอกให้เป็นตัวละครเหนือธรรมชาติที่มีความผูกพันและมีความเกี่ยวพันกับเครื่องประดับชิ้นสำคัญในเรื่อง คือ พระธำมรงค์ไพลิน โดยใช้พระธำมรงค์ไพลินเป็นสิ่งเชื่อมโยงเรื่องราวในอดีตชาติถึงปัจจุบัน ซึ่งความน่าสนใจในนวนิยายเรื่องนี้คือตัวละครที่เป็นอมนุษย์ คือ เวนิกเปรต และตัวละครนี้เป็นผู้ชายที่ถูกจองจำไม่สามารถไปผุดไปเกิดได้เพราะบาปที่เคยทำไว้ในอดีตชาติ ต้องการแก้ไขความผิดบาปในอดีตและทำในสิ่งที่ถูกต้องเพื่อรอคอยการปลดปล่อย โดยมีตัวละครหญิงคอยช่วยเหลือ ในนวนิยายเรื่องธำมรงค์เลือดของพงศกรตัวละครอมนุษย์นั้นเป็นเพศชาย และสร้างตัวละครอมนุษย์ให้มีความคล้ายคลึงกันกับมนุษย์ และใช้ชีวิตเช่นเดียวกับมนุษย์ปกติทั่วไปในโลกแห่งชีวิตจริง อีกทั้งลักษณะรูปร่างหน้าตาที่ไม่ได้น่าเกลียดน่ากลัวแต่อย่างใดแต่กลับมีรูปร่างสวยงาม สง่างาม ละเอียดอ่อน และทำหน้าที่ต่อกรกับผีชั่วร้ายและคุ้มครองดูแลมนุษย์ให้ปลอดภัยจากภยันตราย ซึ่งไม่ได้ลดทอนคุณค่าของตัวละครชายแต่อย่างใด ขณะเดียวกันกลับเป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับตัวละครชายโดยแฝงคุณค่าความดีของตัวละครชายเข้ามาทำให้รู้สึกน่าสงสาร น่าเห็นใจ และแสดงให้เห็นว่าผู้ชายได้ดำรงมโนทัศน์ความเป็นชายที่สังคมชายเป็นใหญ่คาดหวังไว้ด้วย กล่าวคือ ผู้ชายต้องมีความสง่างาม เสียสละ เข้มแข็ง และเป็นผู้นำ

จึงน่าสนใจว่าตัวละครอมนุษย์ที่เป็นเพศชายที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่องธำมรงค์เลือดของพงศกรนั้นมีประเด็นเชื่อมโยงกับเพศสถานะอยู่ไม่น้อย โดยบทความนี้จะศึกษาโครงเรื่องและตัวละครที่มีนัยเกี่ยวพันกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างชายหญิง

## ผลการวิจัย

**1. สีหราช: ภาพลักษณ์และบทบาทของเพศชาย**

ในนวนิยายเรื่องธำมรงค์เลือด ตัวละครสีหราช ในอดีตชาติคือ พ่อเสือ หรือ ออกหลวงสีหเสนา เป็นลูกชายของออกญาอภัยรณฤทธิ์ หลานชายของออกญาภักดีบรรยง ผู้เป็นนายกองก่อสร้างพระปรางค์วัดราชธิดา สมเด็จพระพันวษารับสั่งให้ออกญาภักดีบรรยงเป็นแม่กองบูรณปฏิสังขรณ์วัดราชธิดาให้สวยงาม รวมถึงสร้างพระปรางค์สำหรับบรรจุพระอัฐิของพระราชธิดา ซึ่งต้องมีกรุสมบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติ อุทิศข้าวของเงินทอง อัญมณีเครื่องประดับลงในกรุเพื่อถวายเป็นพุทธบูชา ออกหลวงสีหเสนาได้รับบัญชาจากสมเด็จพระพันวษาให้เขียนภาพผนังกรุในพระปรางค์วัดราชธิดา และออกแบบธำมรงค์ไพลินเพื่อมอบเป็นของขวัญให้กับพระสนมนิ่ม ซึ่งเคยผู้สมัครรักใคร่กับออกหลวงสิงหเสนาก่อนจะเข้าถวายตัวเป็นพระสนม

ภายหลังพระมเหสีทรงเห็นธำมรงค์ไพลินคู่งดงามและทูลขอจากสมเด็จพระพันวษา สร้างความคับแค้นใจให้กับพระสนมนิ่มเป็นอย่างมาก เพราะพระสนมนิ่มหวังที่จะได้ครอบครองธำมรงค์ไพลินวงนี้ เพราะไพลินนี้เป็นไพลินที่บิดาของพระสนมนิ่มนำมาถวายพ่ออยู่หัวพร้อมกับพระสนมนิ่มตอนถวายตัว ความริษยานี้ทำให้พระสนมนิ่มวางแผนวางยาพิษพระราชธิดาเพื่อแก้แค้นพระมเหสี เหตุการณ์ครั้งนี้สมเด็จพระพันวษาทรงเสียพระทัยมากจึงมีรับสั่งให้นำธำมรงค์ไพลินคู่บรรจุลงกรุในพระปรางค์วัดราชธิดาเพื่อถวายเป็นพุทธบูชา ก่อนคืนวัดปิดกรุพระสนมนิ่มหลอกล่อให้ออกหลวงสีหเสนายอมหยิบพระธำมรงค์ยอมหยิบคู่ออกมาจากกรุให้ แต่พระมเหสีลงไปตรวจดูของที่กัลปนาด้วยพระองค์เองจึงพบว่าพระธำมรงค์ไพลินหายไป ออกหลวงสีหเสนาจึงถูกนำตัวไปคุมขัง แม้ว่าจะถูกทรมานอย่างแสนสาหัสแต่ออกหลวงสีหเสนาก็ไม่ยอมปริปากซักทอดพระสนมนิ่ม ภายหลังพระสนมนิ่มหลงกลแผนการของแม่นกแก้วทำให้สารภาพความผิดทั้งหมดโดยไม่รู้ว่าพ่ออยู่หัวและพระมเหสีทรงแอบฟังอยู่และได้ยินเรื่องราวทั้งหมด ทำให้พระสนมนิ่มจำนนด้วยหลังฐานจำใจต้องนำพระธำมรงค์มาคืน แต่ด้วยความริษยาพระสนมนิ่มได้กลืนพระธำมรงค์ไพลินวงของสตรีลงไปในท้อง และนำพระธำมรงค์ไพลินวงของบุรุษมาคืนแล้วโยนความผิดให้ออกหลวงสีหเสนา จึงเหลือเพียงพระธำมรงค์ไพลินของบุรุษวงเดียวที่ถูกนำไปบรรจุลงกรุเพื่อกัลปนาเป็นพุทธบูชา ดังนั้นออกหลวงสีหาเสนาจึงกลายเป็นเวนิกเปรตที่ถูกจองจำอย่างทุกข์ทรมานไม่ได้ไปผุดไปเกิด ดังเช่นในตอนที่กล่าวว่า

> *“เพราะครั้งนั้น...เขาและลูกน้องคนสนิททั้งสองพลั้งพลาดขาดสติทำบาปทำกรรมอย่างหนักหนาสาหัส ครั้นเมื่อสิ้นชีวิตไปดวงวิญญาณจึงไม่ได้ไปนรกหรือสวรรค์อย่างบุคคลอื่น หากถูกกรรมจองจำอยู่ในภพอสุรกาย กลายเป็นเปรตที่ต้องชดใช้ความผิดบาป จนกว่าจะถึงเวลาอันเหมาะสม...*
>
> *ในพระสูตรกล่าวถึงเวนิกเปรตว่า มีร่างกายน่าเกลียดน่ากลัวในยามกลางวัน แต่กลับมีรูปร่างงดงามราวเทวดาในยามกลางคืน*
>
> *ด้วยเหตุนี้ ในยามกลางวันเขาและลูกน้องจะมีรูปกายที่เปื่อยเน่าพุพอง เจ็บปวดทรมานราวคนเป็นโรคเรื้อน ไม่มีสิ่งใดจะบรรเทาเบาบางลงได้ จนกว่าพระอาทิตย์จะลับขอบฟ้าไปแล้วนั่นละ ร่างกายจึงจะคืนกลับมาสวยงามอีกครั้งหนึ่ง”*
> (Phongsakon, 2022, p.165)

สาเหตุที่ทำให้ออกหลวงสีหเสนา หรือ เสือ ต้องกลายเป็นเวนิกเปรต มาจากการขโมยพระธำมรงค์ไพลินคู่ที่สมเด็จพระพันวษาและพระมเหสีทรงกัลปนาถวายเป็นพุทธบูชาออกจากกรุวัดราชธิดา ทำให้ต้องถูกจองจำเพื่อชดใช้ความผิดบาปจนกว่าจะนำธำมรงค์มาคืนไว้ที่กรุวัดราชธิดาดังเดิม ตัวบทแสดงให้เห็นว่าผีสีหราชเป็นผีที่มีกายหยาบที่งดงาม มีกลิ่นหอม และสามารถปรากฏกายให้มนุษย์เห็นได้ตามต้องการอีกด้วย ความว่า

*ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เขาน่าจะหยั่งรู้ว่า...เพลงภัทรเพิ่งนำเครื่องประดับจากวัดราชธิดามาเสนอขาย เลยตั้งใจจะแวะมา...*

*ปะวะหล่ำรู้ตั้งแต่สีหราชยังไม่ก้าวเข้ามาในร้านด้วยซ้ำ*

*รู้ได้อย่างไร...รู้เพราะว่าจู่ๆ บรรยากาศรอบกายก็ยะเยือกเย็นขึ้นมากะทันหัน พร้อมกันนั้นกลิ่นหอมอันเป็นกลิ่นเฉพาะตัวก็รวยรินขึ้นมาในอณูอากาศ ไม่เหมือนน้ำอบ ไม่น่ากลัว เป็นความหอมอันเยือกเย็น เหมือนดอกไม้ไทยหลายๆชนิดผสมกัน* (Phongsakon, 2022, pp.124-125)

*"...เป็นจังหวะเดียวกับที่ร่างสูงล่ำสันก้าวเข้ามาในร้าน พร้อมกับกรุ่นหอมเฉพาะตัวที่ลอยอวลมาพร้อมๆ กัน"* (Phongsakon, 2022, p.49)

จากตัวบทจะเห็นว่าแม้ว่าสีหราช จะเป็นอมนุษย์ แต่การปรากฏกายของสีหราชไม่ได้ทำให้มนุษย์รู้สึกหวาดกลัว เพราะรูปกายไม่ได้น่าเกลียดน่ากลัว ไม่มีกลิ่นเหม็นสาปสาง แต่มีรูปกายเหมือนมนุษย์ทั่วไป และยังมีกลิ่นกายที่หอมเหมือนดอกไม้อีกด้วย ซึ่งหากพิจารณาตัวละครสีหราชจะเห็นว่าซ่อนนัยความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างหญิงและชายเอาไว้ แนวคิดชายเป็นใหญ่เป็นระบบซึ่งผู้ชายในฐานะบทบาทฐานะสูงกว่าและมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง เมื่อพิจารณามิติของเพศผ่านมุมมองแบบปิตาธิปไตยผ่านตัวละครหญิงในเรื่องได้แก่ ตัวละครหญิง 'คุณไลย' เจ้าของร้านขายเครื่องประดับโบราณ และตัวละครเอกหญิง 'ปะวะหล่ำ' หลานสาวของคุณไลย พบว่า ตัวละครชายสีหราช แม้จะเป็นอมนุษย์แต่ก็ยังมีบทบาทเหนือกว่าตัวละครผู้หญิงทั้งสอง

ตัวละคร "ปะวะหล่ำ" สาวนักโบราณคดี หลานสาวคุณไลยเจ้าของร้านเครื่องประดับโบราณเป็นตัวละครหญิงรักใคร่กับสีหราชในอดีตชาติ ปะวะหล่ำก็คือ แม่นกแก้ว ธิดาออกญาภักดีบรรยง แม่กองสร้างพระปรางค์วัดราชธิดา เธอรักใคร่กับพี่เสือหรือออกหลวงสีหเสนา และเมื่อครั้งออกหลวงสีหเสนาต้องสงสัยว่าขโมยพระธำมรงค์ไพลินคู่ไปจากกรุพระปรางค์วัดราชธิดา และถูกนำตัวไปทรมานแต่เขาก็ไม่ยอมบอกว่าไปซ่อนไว้ที่ไหน แม่นกแก้วจึงพยายามหาพยานและหลักฐานจนรู้ว่าผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมดคือพระสนมนิ่ม เช่นเดียวกับปะวะหล่ำในชาติปัจจุบัน เมื่อพบสีหราชเธอรู้สึกเหมือนคุ้นเคยกับเขาอย่างบอกไม่ถูก และแม้กระทั่งได้พบเห็นการกลายร่างเป็นเวนิกเปรตของสีหราชแต่ปะวะหล่ำก็ไม่รู้สึกหวาดกลัว แต่ยังพยายามที่จะช่วยเหลือสีหราชตามหาพระธำมรงค์ไพลินเพื่อนำมาคืนยังกรุในพระปรางค์วัดราชธิดาเพื่อให้หลุดพ้นจากการเป็นเวนิกเปรตที่ถูกจองจำหลายชาติภพอย่างทุกข์ทรมานมาหลายร้อยปี และไม่สามารถไปผุดไปเกิดได้ ความว่า

*อุ้งมือของเขาไม่ได้เยือกเย็นเหมือนมือภูตผี หากอุ่นเหมือนชายหนุ่ม*
*ที่มีเลือดเนื้อ มีชีวิต ไม่ต่างไปจากหล่อนเลยสักนิด*
*...อบอุ่น...ปลอดภัย*
*นั่นคือความรู้สึกของปะวะหล่ำ*
*และมันคือความรู้สึกเดียวกับที่นกแก้วมีให้กับ 'เสือ'* (Phongsakon, 2022, p.451)

*"ออกหลวงสีหเสนา..." ปะวะหล่ำพึมพำ ทั้งที่พอจะเดาได้ หากหัวใจ*
*ของเธอเต้นแรงด้วยความตื่นเต้น ยิ่งได้รู้ว่าเขาคือ 'คุณพี่เสือ' ของนกแก้ว*
*เธอยิ่งไม่กลัวเขาอีกต่อไป ตรงกันข้าม ปะวะหล่ำกลับรู้สึกสงสารที่เขาต้อง*
*ตกอยู่ในบ่วงกรรม* (Phongsakon, 2022, p.446)

จากตัวบทแสดงให้เห็นว่าสีหราชมีเลือดเนื้อเหมือนกับมนุษย์ทั่วไป และทำให้ปะวะหล่ำรู้สึกอบอุ่นใจ รู้สึกปลอดภัย และระลึกถึงความรู้สึกที่แม่นกแก้วมีต่อพี่เสือในครั้งอดีตชาติ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการสร้างตัวละครสีหราชให้มีลักษณะเหมือนมนุษย์ทั่วไป อีกทั้งการที่ปะวะหล่ำพยายามที่จะช่วยเหลือสีหราชตามหาพระธำมรงค์ไพลินเพื่อนำมาคืนยังกรุในพระปรางค์วัดราชธิดาเพื่อให้หลุดพ้นจากการเป็นเวนิกเปรตนั้น ทำให้ปะวะหล่ำพบว่าตัวละครสีหราชนั้น มีความเป็นลูกผู้ชาย แม้จะถูกพระสนมนิ่มล่อลวงให้ขโมยพระธำมรงค์ไพลินคู่ออกมาจากกรุ จนโดนจับไปคุมขังและถูกทรมานอย่างแสนสาหัสแต่ก็ไม่ยอมซักทอดถึงพระสนมนิ่มจนตัวตาย และเมื่อปะวะหล่ำได้รู้ว่าสีหราชก็คือพี่เสือของนกแก้วเมื่อในอดีตชาติก็ทำให้ความกลัวหายไปตรงกันข้ามกลับสงสารที่สีหราชต้องติดอยู่ในบ่วงกรรมอันทุกข์ทรมาน จนในที่สุดปะวะหล่ำก็สามารถนำพระธำมรงค์จากพระสนมนิ่มมาให้สีหราชและนำกลับคืนสู่กรุในพระปรางค์วัดราชธิดาได้สำเร็จ ซึ่งส่งผลให้สีหราชหลุดพ้นจากบ่วงกรรมการเป็นเวนิกเปรตและกลับมาเป็นมนุษย์อีกครั้ง ความว่า

*"หรือไม่ก็เพราะธำมรงค์ที่เจ้าหาพบ" ดวงตาของสีหราชที่มองตรงมายัง*
*ปะวะหล่ำเต็มไปด้วยความซาบซึ้ง รักใคร่ "เจ้าหาธำมรงค์ที่ถูกขโมยไปจากกรุพบ*
*แล้วนำมาให้พี่...พี่จะนำกลับไปคืนที่วัด ได้แก้ไขสิ่งที่ผิดพลาดไปให้กลับมาถูกต้อง...*
*อาจเพราะสิ่งนี้ก็เป็นได้ ที่ช่วยปลดเปลื้องหนี้กรรมในอดีต"*
*"เป็นไปได้นะคะว่าเป็นเพราะธำมรงค์ไพลิน เพราะคุณหาญและคุณทัพ*
*ไม่ได้ถูกดาบฟ้าฟื้นฟัน แต่เขาก็ได้กลับมาเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับพี่เสือ...เพราะว่าเรา*
*ได้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง พี่เสือนำธำมรงค์กลับไปคืน...แป้มคิดว่าเป็นเพราะเหตุผลนี้แน่ๆ..."*
(Phongsakon, 2022, p.505)

จากตัวบทข้างต้นแสดงให้เห็นว่าในท้ายที่สุดสีหราชถูกปลดปล่อย สามารถหลุดพ้นจากบ่วงกรรมการเป็นเวนิกเปรต และยังสามารถกลับมาเป็นมนุษย์อีกครั้ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเมื่อผู้ชายทำในสิ่งที่ถูกต้องก็จะได้รับการให้อภัย และสามารถกลับมาใช้ชีวิตในสังคมได้อีกครั้ง ซึ่งน่าสังเกตว่าตัวละครอมนุษย์ที่เป็นตัวละครหญิงในนวนิยายหลายเรื่องมักจะถูกหาวิธีกำจัด หรือถูกทำลาย เพราะฉะนั้นตัวละครสีหราชจึงเป็นตัวแทนอำนาจของชายที่อยู่เหนือผู้หญิง โดยเฉพาะเรื่องของรูปลักษณ์ กล่าวคือ แม้สีหราชจะอยู่ในสถานะของอมนุษย์ แต่เขาก็ยังมีรูปลักษณ์ที่ดี สง่างาม มีเสน่ห์ และมีความเป็นลูกผู้ชาย ดูแลปกป้องปะวะหล่ำ

จากอันตราย สีหราชคอยช่วยเหลือปะวะหล่ำจากอันตรายด้วยความรักใคร่จากอดีตชาติ ซึ่งแสดงให้นำเสนอภาพลักษณ์ความเป็นชายที่มีลักษณะตามอุดมคติ ดังที่ Connell (2000) ได้อธิบายว่า จะต้องมีความแข็งแกร่งทั้งกายและใจ (physically and mentally strong) เพื่อที่จะเป็นที่พึ่งพาทางใจสำหรับครอบครัวในยามที่ต้องเผชิญปัญหาชีวิตและปกป้องผู้หญิง ต้องมีเหตุผล (Rational) และใช้เหตุผลและสติปัญญาในการแก้ปัญหาและพิจารณาสิ่งต่างๆ ต้องมีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ ความรู้สึก (In control / self - control) ไม่แสดงความรู้สึกมาก แต่ต้องข่มอารมณ์ความรู้สึกทุกอย่างและมีการแสดงออกแต่พองามและเหมาะสม (Phiayura, 2018 , p.147) เช่นเดียวกับที่ปะวะหล่ำรู้สึกรักและผูกพันกับสีหราช แม้ว่าจะรู้ว่าสีหราชเป็นเวนิกเปรตแต่ปะวะหล่ำก็ไม่ได้หวาดกลัว กลับรู้สึกสงสารและพยายามหาทางนำพระธำมรงค์ไพลินมาให้สีหราชเพื่อนำกลับไปคืนกรุจนสำเร็จ ปะวะหล่ำจึงเป็นเป็นตัวละครหญิงที่แสดงให้เห็นถึงอำนาจการครอบงำของผู้ชายผ่านความรัก ดังนั้น ตัวละครปะวะหล่ำจึงเป็นเครื่องมือของเพศชายเพื่อให้สังคมรับรู้และเข้าใจความผิดพลาดของผู้ชายผ่านการค้นหาความจริงจากเรื่องราวในอดีตชาติ

**2. ความเสน่หากับความเป็นหญิง - ชาย**

ธำมรงค์เลือด เป็นนวนิยายที่พงศกร ผู้แต่งได้นำชื่อเครื่องประดับ คือ แหวน มาตั้งเป็นชื่อเรื่องและมีเรื่องราวความรัก ความหลง ความริษยาเข้ามามีบทบาทกับแหวน เครื่องประดับชิ้นสำคัญในนวนิยายเรื่องนี้ พระธำมรงค์ไพลินคู่ คือแหวนชิ้นสำคัญซึ่งเป็นที่หมายปองของพระสนมนิ่มและพระมเหสีในสมเด็จพระพันวษา พระนางทั้งสองต่างต้องการครอบครองพระธำมรงค์เพื่อเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงอำนาจในฝ่ายใน ซึ่งในนวนิยายเรื่องธำมรงค์เลือดเล่าถึงเรื่องราวในอดีตชาติและชาติปัจจุบัน ซึ่งตัวละครเอกฝ่ายหญิงจะเป็นคนที่ฝันถึงอดีตชาติเพื่อระลึกชาติ

อดีตชาติสมเด็จพระพันวษารับสั่งให้ออกหลวงสีหเสนา หรือเสือ ออกแบบพระธำมรงค์ไพลินขึ้นมาสองวง วงหนึ่งคือของพระองค์ อีกวงหนึ่งทรงตั้งพระทัยว่าจะพระราชทานให้กับพระสนมนิ่ม และไพลินที่นำมาทำหัวพระธำมรงค์นั้นทำมาจากไพลินที่ออกญายมราช บิดาของพระสนมนิ่มนำมาถวายสมเด็จพระพันวษาเมื่อครั้งพระสนมนิ่มถวายตัว แต่พระมเหสีตรัสขอพระธำมรงค์ สมเด็จพระพันวษาจึงจำเป็นต้องพระราชทานให้พระมเหสี ซึ่งเรื่องนี้สร้างความโกรธแค้นให้กับพระสนมนิ่มเป็นอย่างมาก พระสนมนิ่มวางยาพิษพระราชธิดาเพื่อแก้แค้นพระมเหสีที่แย่งเอาพระธำมรงค์ไป แต่คุณท้าวทรงกันดาลรับสารภาพแทนเพื่อปกป้องพระสนมนิ่ม สมเด็จพระพันวษารับสั่งให้สร้างพระปรางค์เพื่อบรรจุพระบรมอัฐิของพระราชธิดาและทรงกัลปนาทรัพย์สมบัติมากมายลงไปในกรุพระปรางค์ รวมทั้งพระธำมรงค์ไพลินทั้งสองวงนั้นด้วย พระสนมนิ่มใช้เสน่ห์หลอกล่อให้ออกหลวงสีหเสนาหลงรักและยอมขโมยเอาพระธำมรงค์ไพลินจากกรุออกมาให้ แม้ออกหลวงสีหเสนาจะถูกนำตัวไปทรมานเขาก็ไม่ยอมรับสารภาพ จนกระทั่งแม่นกแก้ว ธิดาของออกญาภักดีบรรยงซึ่งเป็นแม่กองสร้างพระปรางค์ และมีใจรักใคร่กับออกหลวงสีหเสนาพยายามหาพยานและหลักฐานเปิดโปงพระสนมนิ่มให้รับสารภาพว่าเป็นผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมด แม้จะจำนนด้วยหลักฐานแต่พระสนมนิ่มคืนให้เพียงพระธำมรงค์ของสมเด็จพระพันวษาเท่านั้น ส่วนพระธำมรงค์วงของพระมเหสีนั้นพระสนมนิ่มได้กลืนลงไปในท้อง และยืนยันว่าออกหลวงสีหเสนาให้พระสนมนิ่มมาเพียงวงเดียวเท่านั้น พระสนมนิ่มถูกนำตัวไปทรมานจนสิ้นชีวิต ส่วนออกหลวงสีหเสนาถูกนำตัวไปถ่วงน้ำ พระธำมรงค์ไพลินวงของสมเด็จพระพันวษาถูกบรรจุกลับคืนลงไปในกรุวัดราชธิดา ส่วนพระธำมรงค์อีกวงยังคงสาบสูญ

ชาติปัจจุบัน “ปะวะหล่ำ” นักโบราณคดีสาวหลานสาวคุณไลย เจ้าของร้านขายเครื่องประดับโบราณ เธอได้พบกับสีหราช ชายหนุ่มลึกลับที่ตามหาซื้อแหวนโบราณทรงรังแตน หัวแหวนทำจากอัญมณี

สีน้ำเงินเข้มเจียระไนเป็นทรงกลม ล้อมรอบด้วยอัญมณีสีขาวเม็ดเล็ก ๆ ตัวแหวนเป็นทองสลักลวดลายเป็นลายเครือเถาละเอียดลออจากร้านของคุณยายเธอ แม้จะเพิ่งเคยเจอสีหราชเป็นครั้งแรก แต่ปะวะหล่ำกลับรู้สึกเหมือนเคยเห็น เคยรู้จักสีหราชมานานแล้ว ต่อมาเพลงภัทรเพื่อนของปะวะหล่ำเอาแหวนไพลินมาฝากขายที่ร้านของคุณไลย จึงได้นำรูปถ่ายแหวนไพลินให้สีหราชดู แต่กลับไม่ใช่วงที่เขาตามหา แหวนไพลินวงดังกล่าวเป็นวงของบุรุษ แต่แหวนไพลินที่เขาตามหาเป็นวงของสตรี คุณไลยและปะวะหล่ำจึงได้รู้ว่าเป็นแหวนคู่ ต่อมาปะวะหล่ำได้ไปช่วยงานปีธวัชขุดกรุวัดราชธิดาที่อยุธยา เธอจึงมีโอกาสได้ไปชมกรุสมบัติที่เรือนไทยของสีหราช หลังจากกลับจากเรือนไทยของสีหราชปะวะหล่ำก็เริ่มฝันถึงเรื่องราวในอดีตชาติของสีหราชและตัวเองที่มีความรักใคร่ผูพันกัน และยังมีความเกี่ยวข้องกับแหวนไพลิน จนในที่สุดปะวะหล่ำรู้ความลับว่าแท้จริงแล้วสีหราชเป็นเวนิกเปรต เพราะเขาถูกพระสนมนิ่มหลอกล่อให้ขโมยพระธำมรงค์ไพลินคู่ที่สมเด็จพระพันวษาและพระมเหสีทรงกัลปนาลงกรุในพระปรางค์วัดราชธิดาออกมาให้ ปะวะหล่ำพยายามช่วยสีหราชตามหาพระธำมรงค์ไพลินได้สำเร็จ

นวนิยายเรื่องธำมรงค์เลือด นำเครื่องประดับมาสร้างปมความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ให้แก่โครงเรื่องตั้งแต่อดีตชาติจนผูกพันมาสู่ชาติปัจจุบัน ในอดีตชาติเกิดความขัดแย้งระหว่างพระมเหสีกับ พระสนมนิ่ม ประเด็นเรื่องอำนาจในฝ่ายใน การแย่งชิงพระธำมรงค์ไพลิน ที่สมเด็จพระพันวษาตั้งพระทัยจะมอบให้พระสนมนิ่ม ซึ่งเป็นโปรดปรานเป็นอย่างมาก ซึ่งพระธำมรงค์ไพลินเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของอำนาจ และการโปรดปราณจากสมเด็จพระพันวษา ดังนั้นพระมเหสีจึงทูลขอพระธำมรงค์ไพลินจากสมเด็จพระพันวษา เพื่อต้องการสั่งสอนพระสนมนิ่มให้รู้ตำแหน่งของตนเอง แต่พระสนมนิ่มกลับไม่ยอมอ่อนข้อให้ วางแผนวางแก้แค้นพระมเหสี ด้วยการวางยาพิษพระราชธิดาจนสิ้นพระชนม์ แม้ว่าสมเด็จพระพันวษาทรงกัลปนาพระธำมรงค์ไพลินทั้งสองวงบรรจุลงไปในกรุในพระปรางค์วัดราชธิดา แต่พระสนมนิ่มก็ใช้เสน่ห์ล่อหลอกให้ออกหลวงสีหเสนาขโมยพระธำมรงค์ไพลินคู่ออกมาให้ ทว่าในท้ายที่สุดพระสนมนิ่มจะเผยสารภาพความผิดทั้งหมด แต่ก็นำพระธำมรงค์วงของสมเด็จพระพันวษาให้เท่านั้น ส่วนอีกวงที่เป็นวงของสตรีนั้นพระสนมนิ่มกลืนลงไปในท้องของตนเอง

*เธอหยิบธำมรงค์ของบุรุษมาถือไว้ในมือ*
*ใช่...วงนี้ละที่จะถวายคืน...*
*ส่วนอีกวงที่เป็นของสตรีน่ะหรือ...*
*ไม่มีวันเสียละ*
*กูไม่มีวันยกให้มึงหรอก อีแก่ อีพระมเหสี*
*พระสนมนิ่มใช้อีกมือหนึ่งหยิบธำมรงค์วงเล็กของสตรีขึ้นมาถือไว้ตรงหน้า ดวงตาจ้องมองดูพระธำมรงค์ด้วยความลุ่มหลง*
*ของกู...*
*วงนี้ต้องเป็นของกูคนเดียว*
*กูต้องไม่แพ้...*
*พระสนมนิ่มยกยิ้มด้วยความเด็ดเดี่ยว ก่อนจะหย่อนพระธำมรงค์ไพลินใส่ปาก...*
*กลืนกินลงไป...*
*เธอรู้สึกได้ถึงความเจ็บปวด ยามที่แหวนนค่อยๆ ผ่านลำคอลงไปถึงท้อง แต่ความเจ็บปวดนั้น ไม่มีผลอะไรเลยสักนิด เพราะความหฤหรรษ์ลำพองที่เป็นผู้มีชัยเหนือพระมเหสีนั้นมีมากกว่าหลายเท่า...* (Phongsakon, 2022, pp.514-515)

จะเห็นได้ว่าพระสนมนิ่มซ่อนแหวนไพลินเอาไว้ด้วยแรงริษยา ตราบจนลมหายใจสุดท้ายก็ไม่ยอมเปิดเผยว่าอยู่ที่ใด ซึ่งจะเห็นว่าพงศกรได้แฝงแนวคิดเรื่องศักดิ์ศรี ซึ่งนำเสนอผ่านตัวละครพระสนมนิ่ม ผู้หญิงที่มีความคิดมักใหญ่ใฝ่สูงเพื่อให้มีอำนาจในฝ่ายใน แม้จะถูกเปิดเผยความผิดแต่ก็ไม่ยอมปล่อยวาง จนกระทั่งตาย พระธำมรงค์ไพลินจึงเป็นเสมือนสัญลักษณ์ของการอำนาจ การที่พระสนมนิ่มกลืนพระธำมรงค์ไพลินลงไปในท้องเพื่อไม่ให้ผู้ใดได้ครอบครองนอกจากตน

โครงเรื่องแสดงให้เห็นถึงอำนาจของผู้หญิงและเป็นผู้ครอบงำผู้ชาย ซึ่งความสามารถในการครอบงำผู้ชายของผู้หญิงนั้น มาจากความสามารถในการปลุกเร้าอารมณ์ที่ทำให้ผู้ชายติดอยู่ในบ่วงเสน่หาและเป็นผู้สยบยอม ดังเช่นในนวนิยายเรื่องนี้ ออนิ่ม หรือ พระสนมนิ่ม เมื่อเป็นสาวงามผุดผาด เป็นที่หมายปองของหนุ่มทั้งกรุงศรีอยุธยา มีจริตมารยาและความเป็นหญิงที่สวยงาม อ่อนหวาน

*‘พี่เสือนี่เก่งกว่าพี่โมกมากๆ เลยนะจ๊ะ’ ออนิ่มเอ่ยชม ‘พี่โมกก็เคยบอกว่าจะให้สร้อยฉัน แต่จนบัดนี้ยังไม่เคยเอามาให้อย่างที่เคยรับปาก’ด้วยท่าทางสนิทสนม ‘ไปพูดถึงมันทำไม’*

*‘ไอ้โมก’ เด็กหนุ่มชักสีหน้าด้วยความไม่พอใจ ดวงหน้าของคู่อริเก่าลอยมาให้หงุดหงิด เขาไม่ชอบเลยที่ออนิ่มเอ่ยถึงเด็กหนุ่มคนนั้น*

*‘เอ้อ...เอ้อ...’ ออนิ่มรู้ตัวว่าพลาดไปเสียแล้ว จึงเม้มริมฝีปากแน่นไม่เอ่ยอะไร*

*‘นี่เจ้ายังลอบไปพบกับมันอยู่อีกหรือ ไหนบอกว่าจะไม่ข้องเกี่ยวกับมันแล้วอย่างไร’ น้ำเสียงของเสือดุดัน*

*‘อย่าพูดอย่างนั้นนะพี่เสือ’ ออนิ่มตวาด ครั้นพอเห็นดวงหน้าขมึงทึงของอีกฝ่าย จึงลดเสียงให้อ่อนลง ‘ฉันไม่ได้ลักลอบไปพบปะกับพี่โมกสักหน่อย เราพบกันโดยบังเอิญตอนไปทำบุญที่วัด พี่โมกเห็นฉันตัวเปล่าเล่าเปลือยไม่มีเครื่องประดับสักชิ้น เลยรับปากว่าจะหาสร้อยมาให้ฉันสักเส้นสองเส้น’*

*‘ต่อไปนี้ห้ามน้องไปรับของของไอ้โมกมัน...รู้ไหมออนิ่ม’ เสือเอ็ด ‘มันไม่งาม’*

*‘พี่เสือห้ามฉันในฐานะอะไร’ ออนิ่มย้อมถาม และเสือก็นิ่งไปด้วยไม่รู้จะตอบอย่างไร*

*‘อยากได้อะไรให้บอกะรา’ เขาไม่ตอบคำถามนั้น หากพูดออกไปด้วยแรงโมโห ‘อยากได้อะไร ให้บอก...พี่สัญญาว่าจะหามาให้ทุกอย่าง ขออย่างเดียว ห้ามรับของพวกนี้จากคนอื่น...เข้าใจไหม’*

*‘จ้ะ...’ ออนิ่มลอบยิ้มด้วยความพอใจ* (Phongsakon, 2022,pp.178-179)

จะเห็นว่าเสือตกอยู่ในบ่วงเสน่ห์ของออนิ่ม จนยอมขโมยสร้อยของมารดามาให้ออนิ่ม ต่อมาบิดาของออนิ่มได้พาออนิ่มไปถวายตัวเป็นพระสนมในสมเด็จพระพันวษา ความสัมพันธ์หนุ่มสาวของทั้งสองคนจึงต้องยุติลง เมื่อสมเด็จพระพันวษามีรับสั่งให้เสือทำพระธำมรงค์ไพลินคู่ขึ้นมา เสือจึงได้พบกับออนิ่มอีกครั้ง ซึ่งการพบกันครั้งนี้ทำให้เสือก็รู้ตัวว่าความรักความเสน่หาที่มีต่อออนิ่มนั้นยังไม่หายไป แต่ยังคงคุกกรุ่นอยู่เบื้องลึกภายในจิตใจ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเสือตกอยู่ใต้อำนาจของพระสนมนิ่ม

*ดวงหน้าของพระสนมยังคงสวยหวาน ริมฝีปากอิ่มเต็มเผยอนิดหน่อย ด้วยท่าทางเย้ายวน เรือนผมของเธอยาวสลวย ดงตากลมโตดุจดั่งนางกวางจ้องมองตรงมาอย่างท้าทาย*

*เสน่ห์ของอิตสรีในเรือนกายของพระสนมนิ่มยังคงทรงพลังเต็มไปด้วยพลานุภาพที่สะกดจิตใจของเสือเฉกเช่นทุกครั้ง* (Phongsakon, 2022, p.327)

จนกระทั่งยอมขโมยพระธำมรงค์ไพลินคู่มาให้พระสนมนิ่ม

*"ใช่..." พระสนมแหงนหน้าหัวเราะ "มันซื่อจนเซ่อ ฉันหลอกให้มันหยิบออกมาทั้งสองวง เพราะพระธำมรงค์ทั้งสองวงทำมาจากไพลินเม็ดเดียวกัน จึงควรจะได้อยู่เคียงคู่กันตลอดไป อ้านเสือลังเล มันเองก็กลัวความผิดอยู่ไม่น้อย แต่ฉันสัญญาว่าจะไม่หยิบธำมรงค์ออกมาสวม ไม่ให้ใครได้เห็นเด็ดขาด ทั้งสาบาน ทั้งสัญญา ทั้งรับปากเป็นมั่นเหมาะเช่นนั้น ในที่สุดอ้ายเสือมันถึงยอม..."*
(Phongsakon, 2022, p.383)

จะเห็นว่าเสือตกอยู่ใต้อำนาจของพระสนมนิ่ม เป็นอำนาจที่ก่อให้เกิดความหลงใหลและปลุกเร้าอารมณ์สามารถครอบงำเสือให้ทำตามที่ต้องการ แม้จะเป็นเรื่องที่ผิดบาปก็ตาม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงใช้ความเป็นหญิงของตนสร้างอำนาจขึ้นมา ซึ่งเป็นอำนาจจากที่มาจากเสน่ห์ จริตมารยาของผู้หญิง ทำให้ผู้ชายสยบยอม

พงศกรนำพระธำมรงค์ไพลินในอดีตมาเชื่อมโยงมายังชาติปัจจุบันเพื่อสร้างโครงเรื่องรอง คือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ ได้แก่ ปะวะหล่ำ กับ ผีสีหราช จากการที่สีหราชกลายเป็นเวนิกเปรตไม่สามารถไปผุดไปเกิดได้ เพราะในอดีตชาติสีหราชลุ่มหลงในตัวพระสนมนิ่มจนยอมขโมยพระธำมงรงค์ไพลินที่สมเด็จพระพันวษาและพระมเหสีทรงกัลปณาถวายพระพุทธศาสนาออกมาจากกรุวัดราชธิดาเพื่อมอบให้พระสนมนิ่ม หากยังไม่สามารถนำพระธำมรงค์วงของพระสนมนิ่มไปคืนไว้ที่กรุในพระปรางค์วัดราชธิดาตามเดิม

ซึ่งพงศกรได้คลี่คลายความขัดแย้งโดยให้ปะวะหล่ำ ซึ่งในอดีตชาติคือแม่นกแก้ว ที่เคยวางแผนเปิดเผยแผนการชั่วร้ายของพระสนมนิ่มเพื่อช่วยสีหราชในอดีตชาติ ปะวะหล่ำได้พบกับสีหราชและรับรู้เรื่องราวในอดีตชาติเธอจึงพยายามช่วยสีหราชตามหาพระธำมรงค์ไพลินได้สำเร็จ ส่งผลให้สีหราชหลุดพ้นจากการเป็นเวนิกเปรตและกลับมาเป็นมนุษย์อีกครั้ง และสามารถครองรักกับปะวะหล่ำได้

*"เนื้อตัวพี่เปื่อยยุ่ย แหลกเหลว กลายเป็นซากศพที่น่าเกลียด เจ็บปวดทรมานจนกว่าตะวันจะตกดิน...แต่หลังจากวันนั้น สภาวะเวนิกเปรตไม่เคยเกิดขึ้นอีกเลย... สิ่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะกับพี่เท่านั้น หากกับหาญและทัพก็เช่นกัน...ทั้งสองคนกลับมาเป็นมนุษย์ปกติ ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานอีกต่อไป"* (Phongsakon, 2022, p.505)

*"หรือไม่ก็เพราะธำมรงค์ที่เจ้าหาพบ" ดวงตาของสีหราชที่มองตรงมายังปะวะหล่ำเต็มไปด้วยความซาบซึ้ง รักใคร่ "เจ้าหาธำมรงค์ที่ถูกขโมยไปจากกรุพบแล้วนำมาให้พี่...พี่นำกลับไปคืนที่วัด ได้แก้ไขสิ่งที่ผิดพลาดไปให้กลับมาถูกต้อง... อาจเพราะสิ่งนี้ก็เป็นไปได้ ที่ช่วยปลดเปลื้องหนี้กรรมในอดีต"* (Phongsakon, 2022, p.505)

สีหราช เป็นตัวละครอมนุษย์ ที่มีพันธนาการข้ามพบข้ามชาติอันผลมาจากความขัดแย้งที่มีสาเหตุมาจากความรัก ความริษยา ความลุ่มหลงของตัวละครเอง แต่ในท้ายที่สุดก็คลี่คลายปัญหาด้วยการใช้หลักคำสอนทางพระพุทธศาสนา คือ การให้อภัยต่อกัน ไม่อาฆาตพยาบาท ทำให้สีหราชได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจากพันธนาการ และไปสู่ภพภูมิใหม่ตามกรรมของตนเอง และได้สมหวังด้านความรัก

*"ใช่" หาญว่า "ถ้าหากจะโทษใครสักคน...นายต้องโทษเธอ...เพราะเธอ*
*ที่ทำให้นายต้อง..."*
*สีหราชรีบยกมือขึ้นห้ามไม่ให้ลูกน้องพูดต่อ ดวงตาเรียวยาวของเขาหลับนิ่ง*
*ริมฝีปากเหยียดออกราวจะเยาะหยันให้กับชะตากรรมที่เกิดขึ้นกับตน เขากัดฟันแน่น*
*จนกรามปรากฏขึ้นให้เห็นเป็นสัน*
*"ถ้าจะโทษใครสักคนละก็...ต้องโทษตัวเรานี่ละ โทษที่เราพ่ายแพ้ต่อกิเลส...*
*ลุ่มหลงมัวเมา ทั้งที่รู้แล้วว่ามันจะนำเราไปสู่ปลายทางอย่างไร..."*
*เขาถอนหายใจหนักหน่วง ดวงตามีร่องรอยรำลึก ในหัวมีแต่ภาพที่ผ่านมาในอดีต*
*อดีตเมื่อครั้งบ้านเมืองยังดี*
*อดีตที่ไม่มีวันหวนคืน* (Phongsakon, 2022, p.176)

จะเห็นว่า แม้สีหราช จะกลายเป็นเป็นเวนิกเปรต จากผลกรรมที่ทำไว้ในอดีตชาติ นั่นคือขโมยพระธำมรงค์ไพลินที่สมเด็จพระพันวษาและพระมเหสีทรงกัลปณาถวายพระพุทธศาสนาออกมาจากกรุวัดราชธิดาเพื่อมอบให้พระสนมนิ่ม จึงถูกจองจำหลายชาติภพอย่างทุกข์ทรมานมาหลายร้อยปี และไม่สามารถไปผุดไปเกิด และนำไปสู่พันธนาการข้ามพบข้ามชาติ ซึ่งซ่อนนัยความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงทั้งในแง่ของบทบาทของตัวละคร กล่าวคือ แม้ว่า สีหราช จะเป็นตัวละครอมนุษย์ แต่ก็ถูกนำเสนอวิธีคิดของตัวละครที่ไม่อาฆาตพยาบาท รู้จักให้อภัยและปล่อยวางที่ที่เกิดขึ้นในอดีต และพยายามแก้ไขในสิ่งที่ทำผิดพลาดในอดีตชาติให้ถูกต้อง โดยการพยายามตามหาพระธำมรงค์ไพลินเพื่อนำกลับมาคืนไว้ในกรุวัดราชธิดาดังเดิม ซึ่งจะเห็นว่า "เพศ" มีส่วนในการกำหนดคุณความดี และวิธีคิดของตัวละครอีกด้วย

*"นกแก้วคือปะวะหล่ำ" หล่อนยกมือของเขาขึ้นแนบแก้ม "ปะวะหล่ำ*
*ก็คือนกแก้ว...ชาติภาพเป็นเพียงความฝัน...จะผ่านไปนานแค่ไหน วิญญาณดวงนี้*
*คือวิญญาณดวงเดิมที่รักและเทิดทูนพี่เสือเสมอมา"* (Phongsakon, 2022, p.507)

ในชาติปัจจุบัน ปะวะหล่ำ หรือนกแก้วในอดีตชาติเป็นคนที่พยายามช่วยสีหราชตามหาพระธำมรงค์ไพลิน จนสามารถนำพระธำมรงค์ไพลินกลับไปคืนกรุวัดราชธิดาได้ดังเดิม ทำให้สีหราชหลุดพ้นจากความทรมานจากการเป็นเวนิกเปรต ซึ่งความรัก ความผูกพันที่มีมาตั้งแต่อดีตชาติ ทำให้เธอพยายามช่วยสีหราชโดยไม่กลัวอันตรายอะไร ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการผลิตซ้ำบทบาทให้เพศหญิงที่ตกอยู่ในสถานะความเป็นรองเพศชายด้วยอำนาจของความรัก

## สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

นวนิยายเรื่อง ธำมรงค์เลือด ของพงศกร แสดงให้เห็นประเด็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างหญิงชายได้อย่างน่าสนใจผ่านตัวละครอมนุษย์ ซึ่งน่าสังเกตว่าที่ตัวละครอมนุษย์ที่เป็นตัวละครหญิงในนวนิยายหลายเรื่องมักจะถูกหาวิธีกำจัด หรือถูกทำลาย เพราะฉะนั้นตัวละครสีหราชจึงเป็นตัวแทนอำนาจของชายที่อยู่เหนือผู้หญิง โดยเฉพาะเรื่องของรูปลักษณ์ของตัวละครชายที่เป็นตัวละครอมนุษย์ถูกสร้างให้มีลักษณะเหมือนมนุษย์ทั่วไป เป็นชายที่มีรูปลักษณ์งดงาม สง่างาม มีเสน่ห์ และมีความเป็นลูกผู้ชาย ทำหน้าที่ดูแลปกป้องผู้หญิง และนำเสนอวิธีคิดของตัวละครอมนุษย์ที่ไม่อาฆาตพยาบาท รู้จักให้อภัย และปล่อยวางเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต และพยายามแก้ไขในสิ่งที่ทำผิดพลาดในอดีตให้ถูกต้องเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ความเป็นชายที่สง่างามซึ่งจะเห็นว่า “เพศ” มีส่วนในการกำหนดคุณความดี และวิธีคิดของตัวละคร นอกจากนี้โครงเรื่องในนวนิยายเรื่องธำมรงค์เลือดที่ใช้เครื่องประดับเชื่อมโยงเรื่องราวในอดีตชาติและชาติปัจจุบันแสดงให้เห็นถึงการสลับขั้วอำนาจของเพศหญิงและเพศชายได้อย่างน่าสนใจ ซึ่งอำนาจของผู้หญิงที่เป็นผู้ครอบงำผู้ชายนั้นเป็นความสามารถที่มาจากความสามารถในการปลุกเร้าอารมณ์จริตมารยาของผู้หญิง ที่ทำให้ผู้ชายติดอยู่ในบ่วงเสน่หาและเป็นผู้สยบยอม แต่ในท้ายที่สุดผู้หญิงก็ถูกอำนาจของเพศชายครอบงำผ่านความรักเช่นกัน

## References


Chotudomphan, S. (2016). **Western Theory of Criticism in 20 Century A.D.** Bangkok: Chulalongkorn University Press. (In Thai)

Jiamtiranat, P. (2011). **Male-dominated discourse in Thai woman-centered films [Master’s thesis].** Chulalongkorn University.

Phongsaphit, A. (Ed.). (2005). **Gender and Sexuality in Thai Society.** Bangkok: Chulalongkorn University Press. (In Thai)

Phongsakon (Pseudonym). (2022). **Blood Ring (2nd ed.).** Bangkok: Group Publishing. (In Thai)

Piayura, O. (2561). **Literature and Gender (2nd ed.).** Khonkhen: Khonkaen University Press.

Rodphet, S. (2018). Women and Patriarchy in Uthit Haemamoon’s Novels. **Academic Journal Faculty of Humanities and Social Sciences. 4,** (1), 55.

Rujisenee, J. (2011). **An Analysis of the Supernatural Novels of Pongsakon [Master’s thesis]** Ramkhamhaeng University. (In Thai).